

ШИНИЧИ ХОШИ ТЪРГОВИЯ ПО ТЕЛЕГРАФА

Превод от японски: Любомир Тодоров, 1985

chitanka.info

Аз съм търговец. Купувам разни стоки, които на Земята вече не са модерни или пък не се купуват поради пренасищане на пазара. Натоварвам ги на някоя по-евтина ракета и тръгвам да ги продавам на жителите на други планета. Понякога имам възможност да видя интересни природни явления там, но най-много ме радват жителите. От търговията получавах проценти, но всъщност това са нищожни пари.

Веднъж бях сключил договор за продажба на голямо количество обувки за стокраките обитатели на една планета със сравнително развита цивилизация. Друг път доставих стари тромпети на жителите на друга планета, които бяха много мили, но нямаха гласови органи, та ги научих как да си служат с тромпетите. Страшно ми бяха благодарни за това. За първи път получиха възможност да общуват помежду си и да разменят мисли. След това на тяхната планета започна да се развива висока култура. Там получих концесии за разработването на находища с ценни суровини. Да не говорим, че жителите на планетата ме боготворяха като апостол на културата и цивилизацията. Винаги ме посрещаха с буря от радостни възгласи „Бу-бу-бу“ или „Пи-пи-пи“ според това кой какъв тромпет беше получил.

От всичките ми досегашни продажби най-голям ефект имаше сделката със съществата от една планета, чиито тела бяха от метал. На тази планета аз доставих различни козметични препарати. Намерих красиви кутийки, напълних ги с пясък за излъскване на метални повърхности и им ги продадох. Тия същества започнаха да трият с пясъка ръждясалите си лица. След малко лицата им заблестяха и не беше никак чудно, че скачаха от радост.

— Наистина, колко е хубаво! Толкова красиви станахме! — оглеждаха се те в огледалото, което държах пред тях. — За произвеждането на тази козметика сигурно сте използвали някакви висококачествени суровини!

— Разбира се, разбира се! Това е висококачествена козметика, която бе създавана в продължение на много години от цели колективи учени на нашата планета, на Земята.

За щастие, на тази планета нямаше пясък и аз можех да измислям всякакви истории и да искам немалка цена. Моята козметика веднага се разграби. Много се удивих, когато след известно време разбрах, че сред моите клиенти имало и такива, които прибавяли нещо

в пясъка и препродавайки го като „вносна козметика“, изкарвали допълнителна печалба.

Със случаи като тези моето търговско предприятие започна да укрепва и вече не беше нужно да обикалям както по-рано планетите и да търгувам сам. Поръчах да ми направят каталози и устройства за телеграфна връзка и на всяка планета създадох по една кантора за моята търговска мрежа. С помощта на тези съоръжения, като натиснеш копчето под снимката на съответната стока, апаратът, който се намираше при мене на Земята, веднага отчиташе какви поръчки са направени. Стоях си аз на Земята и само изпращах съответните стоки по планетите, а ги обикалях само за да събирам парите.

При това положение беше съвсем разумно да разширя пазарите си. Направих си още каталози по телеграфния принцип, сложих ги в малки ракети и ги изпратих и на планети, които още не бях посещавал. Кой знае, може да ми поръчат нещо. Както и предполагах, не след дълго пристигнаха първите поръчки.

Ето една поръчка. Все пак рекламата има значение! Един брой от артикул номер едно-пет-осем-две-три. Под този номер бяха означени лопати. Натоварих поръчката на една малка ракета и я отправих към съответната планета. Тези ракети се насочваха от вълните на моята телеграфна връзка и понякога изминаваха огромни космически разстояния.

Не мина много време и пристигна нова поръчка, този път за десет хиляди броя. Жителите на планетата сигурно са искали един брой за мостра, харесал им е и сега правят основната си поръчка. Изглежда беше точно така. Жителите на тази планета навярно много обичаха да копаят дупки. Веднага им изпратих стоката.

Измина още известно време и пак от тази планета пристигна още една поръчка, този път искаха нещо друго.

— А, един брой от номер две-две-шест-седем-три.

Това бяха кутии с консервирана храна, които на Земята се използват по време на пикник или нещо подобно.

— Тия от тази планета си поръчват много странни неща. Сигурно са решили да разработват някои девствени територии на планетата. Въоръжени с канчета и лопати, сигурно предприемат голямо настъпление към целинни земи. Една такава планета има голямо бъдеще. Ще се наложи да предприема едно пътешествие и да

разгледам какво става там. Ще трябва да намеря някой да ми пази къщата, докато ме няма.

Един приятел ми обеща да наглежда къщата, а аз приготвих сметката за лопатите и се отправих към планетата. В ракетата, освен поръчаните кутии с храна, напъхах разни часовници, радиоапарати и други висококачествени стоки, които още не фигурираха в каталога. Ръчните часовници имаха устройство, което се съгласува с периода на въртенето на съответната планета около нейната звезда, а верижките на тези часовници, тъй като не знаех дебелината на китките на съществата от тази планета, можеха произволно да се намаляват или увеличават. Освен това имах намерение да им предложа и система радиоточки, които да бъдат свързани с моята кантора на Земята. По този начин щях да им пускам музика и реклами. Поръчките сигурно щяха да завалят.

Подобни надежди топлеха сърцето ми, докато ракетата летеше и планетата, към която се бях насочил, се приближаваше все повече и повече. Твърдо бях решил да кацна там, дори да беше обвита в непрогледни облаци. Щях да им предложа толкова много висококачествени стоки. Цялата планета щеше да ме посрещне тържествено. Изригвайки пламъци, ракетата започна да се спуска под облачната покривка.

Уредите показваха, че до повърхността на планетата има още време, когато ракетата изведнъж престана да се движи.

— Какво е това? Какво става?

Погледнах през илюминатора и останах поразен от гледката, която се разкри пред очите ми. Изглежда, някакъв великан бе хванал ракетата и я държеше в ръце. Верижките на часовниците, дори при положение, че се разширят максимално, нямаше да могат да се окачат дори на малкия му пръст. Щом ръцете му бяха такива грамадни, представях си какво щеше да бъде тялото на този великан. Всъщност точно така се оказа. Великаните се бяха изтегнали лениво и от скука се чешеха зад ушите. Като се вгледах по-внимателно, открих, че тяхното любимо занимание е да се чешат зад ушите, използвайки лопатите, които им бях изпратил с предишната доставка.

— Тук, изглежда, малко съм сбъркал с предположенията си.

Веднага обаче разбрах, че грешката ми не е никак малка. Лицето на великана, който бе хванал ракетата, сияеше от радост. Изглежда,

беше гладен, защото от устата му течеше слюнка. Аз още веднъж погледнах към натоварените в ракетата поръчки за тази планета и изтръпнах ужасен. Според снимките в каталога това бяха продълговати консерви, комбинирани с устройство за подгряване по системата за бързо приготвяне на топла храна, а рекламният надпис гласеше: „Топла храна — винаги, навсякъде, бързо...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.